

Sygn. akt II AKa 209/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Andrzej Kaczmarek
Sędziowie:	SA Beata Siewielec (sprawozdawca) SA Wojciech Zaręba
Protokolant	st.sekr.sąd. Agnieszka Jarzębkowska

przy udziale Jacka Kuźmy prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie del. do Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2013 r.

sprawy **P. M. i K. K.**

oskarżonych z art. 280 § 2 k.k. i in.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 28 czerwca 2013 r., sygn. akt II K 23/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zalicza oskarżonym okres tymczasowego aresztowania również od 28 czerwca 2013 r. do 5 listopada 2013 r.;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. K. i adw. K. P. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej wykonanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i przyjmuje, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

P. M.i K. K.oskarżeni zostali o to, że: w nocy z 15 na 16 grudnia 2012 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu, używając przemocy wobec T. S.w postaci uderzania pięściami oraz kopania po całym ciele, a także dwukrotnego ugodzenia nożem w prawe udo oraz okolice kolana lewego, narażając pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki Nokia 2700Classic o wartości 200 zł, telefon komórkowy marki Motorola X9 o wartości

100 zł, telefon komórkowy marki Sagem 220X o wartości 100 zł, a także paczkę papierosów marki Nevada, powodując łącznie straty w wysokości nie mniejszej niż 400 zł na szkodę T. S., przy czym P. M. czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś w stosunku do P. M. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2013 roku Sąd Okręgowy w Radomiu uznał:

I. w granicach zarzutu aktu oskarżenia P. M. i K. K. za winnych tego, że w nocy na 15 grudnia 2012r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu, używając przemocy wobec T. S. poprzez pobicie go w ten sposób, że kopali go i uderzali pięściami po całym ciele, w tym głównie w okolice głowy, czym narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, przy czym posługiwali się nożem, trzymanym przez P. M., który przystawiał go do szyi pokrzywdzonego, którym następnie T. S. został dwukrotnie ugodzony w prawe udo oraz okolice kolana lewego, po przeszukaniu kieszeni jego kurtki, zabrali mu w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki Nokia 2700Classic, telefon komórkowy marki Motorola X9, telefon komórkowy marki Sagem 220X, a także paczkę papierosów marki Nevada, o łącznej wartości 400 zł, przy czym P. M. czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Obornikach z 21 października 2008r. sygn. akt IIK 528/08, za to skazał: P. M. na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a K. K. na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył: P. M. karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności, a K. K. karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł wobec P. M. przepadek składanego noża w okładzinach koloru brązowego, uznanego za dowód rzeczowy postanowieniem Komendy Miejskiej Policji w R. z 9 stycznia 2013 r. sygn. 1 Ds. 2307/12;

III. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił T. S.: paczkę papierosów z napisem „Nevada Menthol” oraz spodnie dżinsowe koloru granatowego z napisem „carthartt”, P. M.: kurtkę ortalionową koloru granatowego z napisem „Rifle”, spodnie dresowe koloru granatowego z napisem „Adidas” i białymi paskami wzdłuż nogawki, bluzę dresową koloru czarnego z logo „Nike”, buty sportowe czarne z logo „Nike”, K. K.: telefon komórkowy marki Samsung(...)wraz z kartą sim, kurtkę z kapturem we wzory z naszywką „JUST PLAY”, spodnie dresowe koloru granatowego z napisem „Adidas”, sweter w biało-oliwkowe pasy z naszywką „Konstan” oraz białe buty z logo „Puma”, uznane za dowody rzeczowe postanowieniem Komendy Miejskiej Policji w Radomiu z 9 stycznia 2013 r. sygn. 1 Ds. 2307/12;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył każdemu z oskarżonych na poczet orzeczonej wobec nich kary pozbawienia wolności okres ich tymczasowego aresztowania od 15 grudnia 2012r. do 28 czerwca 2013r.;

V. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. przyznał ze środków Skarbu Państwa na rzecz adw. W. K. i adw. K. P. po 1254,60 zł (tysiąc dwieście pięćdziesiąt cztery złote sześćdziesiąt groszy), tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu (należność obejmuje podatek VAT);

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym z opłat.

Wyrok ten zaskarżyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca P. M. zaskarżył wyrok w części dotyczącej wymiaru kary, zarzucając mu rażącą niewspółmierność wymierzonej kary oskarżonemu P. M. w wysokości 6 lat pozbawienia wolności, podczas gdy dla osiągnięcia celów kary wystarczyłoby orzeczenie kary znacznie łagodniejszej.

Podnosząc taki zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary znacznie łagodniejszej

Obrońca K. K. zaskarżył orzeczenie w całości, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. art.4, 5§ 2, 7, 92 i 410 k.p.k. polegającą na:

- jednostronnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, dokonaniu ustaleń faktycznych wyłącznie w oparciu o dowody dla oskarżonego niekorzystne, bez wnikliwej i swobodnej oceny dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego K. K. w postaci jego wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym, w których w sposób konsekwentny i logiczny zaprzecza, aby wiedział o użyciu noża przez drugiego z oskarżonych,
- jednostronną ocenę zeznań świadka J. S. (1) na niekorzyść oskarżonego, z pominięciem okoliczności, że zdarzenie miało miejsce w porze nocnej, jego przebieg był krótki i dynamiczny, świadek była wybudzona ze snu, obserwowała zdarzenie przez ogrodzenie, nadto kilkakrotnie odchodziła od okna i nie widziała całego zdarzenia, co skutkowało przyjęciem, że oskarżony K. K. akceptował fakt użycia w rozboju noża przez drugiego z oskarżonych,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony K. K. wiedział o użyciu noża przez drugiego z oskarżonych i akceptował ten fakt, które to ustalenie nie daje się pogodzić z konsekwentnymi i logicznymi wyjaśnieniami oskarżonego z postępowania przygotowawczego oraz pomija dynamikę oraz upojenie alkoholowe oskarżonego,

3. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności, polegającą na nadmiernej jej surowości, bez należytego uwzględnienia wszystkich okoliczności łagodzących.

Podnosząc takie zarzuty wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i zakwalifikowanie czynu przypisanego oskarżonemu z art.280 § 1 k.k. i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania.
- 2) w przypadku nieuwzględnienia w/w wniosku, wnosił o wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Żadna z wniesionych apelacji nie zasługuje na uwzględnienie.

Z uwagi na to, że oskarżony P. M. ani jego obrońca nie złożyli wniosku o uzasadnienie, Sąd Apelacyjny odstąpił na podstawie art. 457 § 2 k.p.k. od sporządzania pisemnych motywów w tej części.

Odnosząc się do apelacji obrońcy K. K. stwierdzić należy, że Sąd I instancji procedując w rozpoznawanej sprawie nie dopuścił się uchybień mających wpływ na treść wyroku, także tych wskazanych we wniesionym środku odwoławczym i poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne odnośnie współdziałania K. K. w dokonaniu kwalifikowanego rozboju z drugim sprawcą posługującym się nożem w czasie tego przestępstwa. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów jest obiektywna i wszechstronna, i jako taka w pełni zasługuje na aprobatę sądu odwoławczego.

Z uzasadnienia wywiedzonego środka odwoławczego wynika, że jego autor nie kwestionuje obecności K. K. na miejscu zdarzenia w inkryminowanym czasie, ani też udziału tego oskarżonego w rozboju na osobie T. S. wspólnie z P. M.. Podważa natomiast poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia, co do wiedzy o posługiwaniu się nożem przez drugiego sprawcę i akceptowaniu tego faktu przez K. K..

Na poparcie tego stanowiska obrońca wskazuje na uchybienia procesowe w zakresie oceny dowodów obciążających oskarżonego popełnione przez Sąd Okręgowy.

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia i jego pisemnych motywów uzasadnia twierdzenie o całkowitej bezzasadności zaprezentowanej w apelacji argumentacji i sformułowanych w niej zarzutów.

Nie ma w szczególności racji autor apelacji, zarzucając sądowi orzekającemu naruszenie zasady obiektywizmu. Część motywacyjna rozstrzygnięcia jednoznacznie dowodzi, że sąd orzekający uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, zarówno te obciążające oskarżonych, jak i te o korzystnej dla nich wymowie, w przeciwieństwie do skarżącego, który w sposób wybiórczy eksponuje jedynie dowody dla oskarżonego korzystne, bagatelizując lub całkowicie pomijając te, które legły u podstaw dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych.

Zważyć należy, że podstawę faktyczną wyroku, również w zakresie kwestionowanym przez obrońcę K. K., stanowiły głównie zeznania pokrzywdzonego T. S. oraz naoczego świadka zdarzenia J. S. (1), obserwującej zdarzenie przypadkowo z okna swojego mieszkania. Gdy zważy się fakt, że dowody te były stanowcze i konsekwentne w toku całego postępowania, znalazły potwierdzenie również w innych dowodach, w tym częściowo nawet w wyjaśnieniach K. K. z postępowania przygotowawczego /k.168-169/, nie sposób odmówić słuszności stanowisku Sądu Okręgowego, co do obdarzenia dowodów tych walorem wiarygodności.

Autor apelacji przyjętym za podstawę faktyczną wyroku dowodom uznanym przez sąd meriti za wiarygodne, przeciwstawia natomiast w zasadzie jedynie wyjaśnienia samego oskarżonego K. K., który zaprzeczał w toku postępowania, by wiedział o użyciu noża przez współdziałającego z nim w rozboju kolegę.

Rzecz w tym, że wyjaśnienia K. K. w tej części Sąd pierwszej instancji miał w polu widzenia, poddał je wnikliwej ocenie w konfrontacji z pozostałymi dowodami ujawnionymi w sprawie a swoje stanowisko w sposób przekonywujący i logiczny przedstawił w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia, która w pełni zasługuje na aprobatę Sądu Apelacyjnego.

Przypomnieć należy, że K. K. w postępowaniu przygotowawczym potwierdził fakt bicia i kopania pokrzywdzonego w okolice głowy oraz kradzieży telefonów. Obaj oskarżeni zostali ujęci przez policję niemal na gorącym uczynku i zabezpieczono przy nich skradzione pokrzywdzonemu w wyniku napadu telefony oraz paczkę papierosów. Podczas przeszukania K. K. zabezpieczono przy nim nóż należący do P. M., na którym ujawniono ślady krwi T. S. /188-191/.

Bezzasadnie apelujący podważa też wymowę obciążających zeznań J. S. (1), kwestionując obiektywną możliwość poczynienia przez tego świadka obserwacji przebiegu zdarzenia, z uwagi na nocną porę, dynamiczny charakter zdarzenia, fakt wybudzenia świadka ze snu, obserwowanie go tylko częściowo i to przez ogrodzenie.

Wskazując te okoliczności, w ocenie autora apelacji dyskwalifikujące dowód z zeznań naoczego świadka, skarżący nie dostrzega jednak, że także te okoliczności sąd pierwszej instancji miał na uwadze. Treść protokołu przesłuchania świadka J. S. (1) dowodzi, że zostały one dostrzeżone już w toku przesłuchania a następnie omówione w pisemnych motywach, w części dotyczącej oceny zeznań J. S. (1) a następnie na etapie formułowaniu wniosków, co do obiektywnej możliwości zaobserwowania zdarzenia przez świadka J. S. (1).

Odmienne w tej mierze twierdzenia obrony sprzeczne są z treścią zeznań J. S. (1), która obserwowała przebieg zdarzenia z bliskiej, bo zaledwie 3 metrowej odległości, zaś ogrodzenie z siatki w żaden sposób nie zasłaniało jej widoczności./k.372v/Przyznała, że miała dobrą widoczność, pomimo nocnej pory, gdyż w miejscu zdarzenia świeciła się lampa/k.372/, zaś świadek ma dobry wzrok, nie nosi okularów, ani szkieł kontaktowych/k.372v/. Wbrew twierdzeniom obrony, o obiektywnej możliwości postrzegania przebiegu zajścia świadczy też dokładny opis zachowania sprawców oraz ich odzieży wskazany przez wymienionego świadka. Wprawdzie słusznie zauważa obrona, że J. S. (2) nie obserwowała całego zdarzenia, gdyż w tym czasie rozmawiała z mężem i dzwoniła na policję, to jednak zaobserwowane przez nią fakty, stały się wystarczające do poczynienia ustaleń co do przebiegu zajścia w oparciu o tenże dowód, również w zakresie kwestionowanym przez obronę a mianowicie wiedzy i akceptacji przez K. K. faktu posługiwania się nożem podczas rozboju przez P. M..

O trafności poczynionych w tym zakresie ustaleń, w sposób jednoznaczny świadczy zachowanie K. K., zarówno w trakcie zajścia, polegające na obserwowaniu okolicy, bliskiej odległości od siebie obu napastników, wielokrotnym

zadawaniu silnych ciosów i ich ponawianie również po użyciu noża przez P. M., jak i po dokonaniu napadu, polegające na ukryciu w swojej kieszeni noża porzuconego przez P. M..

W świetle zebranych dowodów, których wymowa jest kategorierna, nie sposób skutecznie zakwestionować poczynionych przez sąd pierwszej instancji ustaleń oraz wyprowadzonych z nich jednoznacznych wniosków, co do wiedzy i świadomości K. K. o posługiwaniu się nożem przez drugiego sprawcę oraz akceptowaniu tego faktu. Trafności tych ustaleń nie podważają też eksponowane przez apelującego zaburzenia zdolności postrzegania i widzenia tego oskarżonego na skutek upojenia alkoholem ani wynikające z opinii psychologicznej jego słabsze możliwości w zakresie koordynacji wzrokowo-ruchowej. W tych warunkach, jako całkowicie bezzasadna jawi się też teza o dopuszczeniu się przez współsprawcę ekscesu.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy procedował prawidłowo, zaś dokonana przez ten sąd ocena dowodów oraz poczynione ustalenia faktyczne nie noszą cech dowolności, skoro znalazły potwierdzenie w dowodach uznanych za wiarygodne.

Prawidłowe jest także rozstrzygnięcie w zakresie orzeczonej kary. Sąd pierwszej instancji miał na uwadze wszystkie okoliczności istotne dla jej wymiaru, zarówno te obciążające, jak i te o korzystnej dla oskarżonego wymowie oraz nadał im właściwą rangę. Orzeczona w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy wobec K. K. kara pozbawienia wolności w realiach rozpoznawanej sprawy nie razi swą surowością, zwłaszcza gdy uwzględni się determinację napastników w dążeniu do celu, brutalny sposób ich działania oraz dotychczasową sylwetkę oskarżonego.

Z tych względów, niezasadnym okazał się też ostatni z podniesionych przez autora apelacji zarzut, stąd brak było podstaw do korekty wyroku także w tym względzie.

Mając zaprezentowane motywy na uwadze oraz nie dopatrując się uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd Apelacyjny na mocy art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne.

Stosownie do obowiązku wynikającego z art. 63 § 1 k.p.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania również w postępowaniu międzyinstancyjnym.

Rozstrzygnięcie o zasądzeniu wynagrodzenia na rzecz obrońców uzasadniają przepisy § 14 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu /Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zm/, zaś o zwolnieniu oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze przepis art. 624 § 1 k.p.k.